

Publicerad 2006-10-14 23:57 av Sara Se

Vilar

Och när jag lutade pannan mot ditt varma nyckelben
var det nästan som att min starkaste mur höll på att rasa

Med ett hjärta som krampat över allt som aldrig hade sagts
och nu bara sjönk ihop på golvet i en total obetydlighet
Men någonstans i luften fanns du och jag kunde vara liten utan att landa på sten

Jag hade kunnat luta mig mot en slipprig vägg, kräkas och gå vidare

Men just då vågade jag luta pannan mot ditt nyckelben

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sara Se med Poeter.se id #3582 innehar upphovsrätten